

Publicerad 2012-08-09 09:26 av Filosofen2

Återföreningen

Vi tappade varann som små,
då allt brakade ihop.
Ingen hade något att säga
och speciellt inte vi små.

Sakta mina känslor försvann,
då minnen suddades ut
och drömmen väcktes.

Levde i dvala många år,
tappade mig själv
då tiden rann.

Helt plötsligt en dag fanns
ni bara där. Åter vi knyter
våra band.

Blod tjockare än vatten,
ljuv musik spelas nu
i våra hjärtan.

Kusinerna mina nu är funna,
moster likaså och syster
fann jag med.

Lycka är att åter finna
de rötter jag sökt så länge,
öppna det hjärta jag stängt.
Visa vem jag är, den kvinna
som en gång var ett barn.

Må lyckan stå oss bi,
Gud vakar över oss alla,
skapar nya horisonter då
läkandets kraft kör fart.

Aldrig mitt hjärta slutade hoppas,
aldrig min hjärna slutade tänka,
aldrig min själ slutade söka.

Största nyheten är att vi fann varann
mina kusiner, jag och moster.
Tidens sorg nu kan sluta,
törne mig inte besväras mer.
Banden vi nu åter stärker
aldrig vi tappar någonsin igen!

Älskar er så!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Filosofen2 med Poeter.se id #35739 innehar upphovsrätten